

телна мекота, разлѣна по цѣлото ѝ сжщество, което дѣшаше съ животъ и безпредѣлна любовь

— Регина, — пошпна той. Тупането на сърдцето се прѣдаваше дори въ гърлото; то бѣше прѣдпазване: пази се, пази се! за послѣденъ пѣтъ тя те изкушава.

— За послѣденъ пѣтъ... — повтори той мѣчително. — Тя ще умре! Тя ще загине отъ тѣга и мѣка.

Стори му се, че драскотината на долната му устна пакъ гори.

— Грабни я и послѣ я убий; тогава тя ще бѣде избавена отъ всѣка скѣрбъ, — подшушна му единъ таенъ гласъ.

— То е лудостъ, — помисли той и настрѣхна. — Спасявай се! — думаше си той. — Припомни си проклятието. Запази себе си чистъ за отечеството.

Той дѣрѣше думата, която да би могла да прѣвжсне блаженното очарование, но не я намираше.

Той стана и се приближи до отворения прозорецъ, за да поразхлади пламналото си чело. — Приказвай. прави нѣщо, прѣвжсни мѣлчанието, — убѣждаваше себе си. Той си спомни за писмата, за които му бѣше тя говорила.

— Дай ми писмата, каза той строго.

Тя отиде да вземе купчината бѣли пликосе и ги сложи на масата. Той отвори първото писмо и се втренчи замислено въ пространството.

— Не е ли по-добрѣ изведнѣжъ да открии неизбѣжното? Защо да отлагамъ да ѝ съобща за неминуемата раздѣла? — Но той съ ужасъ отблѣсна тая мисль. — Нека тя се радва до срѣдъ нощъ. Грабни я, а послѣ...

— Честъ имамъ да съобща на барона Болеславъ фонъ Шранденъ, че, по негово желаніе, слѣдственото дѣло за подпалването на 6 мартъ 1809 г. на замъка Шранденъ се възобновява. Дѣлото е назначено...

Съ високъ смѣхъ хвърли той листа на страна. Прѣтитѣ му се протегнаха за слѣдующето писмо.